

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.B.**, narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234,739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený JUDr. Mgr. Milanem Dočkalem, advokátem,
sídlem Lukavická 2019/16, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2018, č. j. OAM-62/LE-LE05-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Advokátu JUDr. Mgr. Milanu Dočkalovi, se sídlem Lukavická 2019/16, 301 00 Plzeň, který byl ustanoven žalobcovým zástupcem, se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“, do zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) do 4.8.2018.
2. Žalobce v žalobě nesouhlasil se závěrem žalovaného, že by jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany měla být podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Podle žalobce žalovaný nezjistil stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 s.ř., když současně nezjistil veškeré okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Podle žalobce byl žalovaný povinen i bez návrhu si zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Primárním zájmem žalobce byla ochrana jeho života a zdraví v souvislosti s válečným konfliktem v oblasti Donbasu a Luhansku, kde žalobce trvale pobýval, i v souvislosti s anexí Krymského poloostrova. Žalobce tak jednoznačně může být ohrožen na základních lidských právech, které podléhají mezinárodně právní ochraně. Žalobce svoji důvodnou obavu o život a zdraví několikrát zopakoval před správním orgánem i v souvislosti s případným nuceným nástupem do armády. Pokud měl žalovaný pochybnosti o místu pobytu žalobce na Ukrajině, byl povinen v souladu se zásadou materiální pravdy zjistit skutečné místo pobytu. K tvrzení žalovaného, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení a zajištění, žalobce uvedl, že nemohl mít okamžitě po překročení hranice České republiky (dále jen „ČR“) znalosti v oblasti mezinárodně právní ochrany. Žalobce proto žádost podal až poté, co o ní byl náležitě poučen, což se stalo logicky po jeho zadržení. Tudíž mu nelze přičítat k tíži, že se při vstupu do ČR stoprocentně neorientoval v tuzemském právním řádu. Podle žalobce pouze na základě této skutečnosti nemohlo být kvalifikovaně rozhodnuto o tom, že byl zbaven své osobní svobody, také proto, že žalovanému ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, při naplnění zákonných důvodů nestanoví povinnost takto postupovat. Žalobce navrhl provést důkaz jeho výslechem.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce byl rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy (dále jen „KŘPHMP“) ze dne 15.4.2018 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění. Důvodem byla okolnost, že dne 13.4.2018 při kontrole totožnosti v metru stanice Florenc nedoložil žádný doklad. Následně bylo zjištěno, že pobývá v ČR neoprávněně a je veden v evidenci nežádoucích osob a bylo mu uloženo správní vyhoštění na 1 rok, jelikož v ČR pobýval bez oprávnění k pobytu či víza. Rozhodnutí se stalo vykonatelným dnem 16.2.2018 a dne 15.4.2018 byl žalobce zajištěn. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen „NSS“) ze dne 15.8.2008 sp.zn. 5 Azs 24/2008, podle něhož *„V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, když žadateli brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.“* Žalovaný poukázal i na rozsudek NSS ze dne 2.6.2016 sp.zn. 7 Azs 55/2016, podle něhož *„Skutečnost případné účelovosti je speciálním důvodem k zajištění na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“* K tvrzení, že žalobce nemá elementární znalosti právního řádu ČR, žalovaný uvedl, že žalobce v ČR již v minulosti pobýval, a to od 11.1.2006 do 20.2.2013, na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Správnímu orgánu je z jeho činnosti známo, že žalobce

nebyl v řízení o udělení pobytových oprávněních zastupován žádným advokátem, proto je více než pravděpodobné, že disponuje alespoň základní znalostí o právech a povinnostech cizinců v ČR.

4. Součástí správního spisu je rozhodnutí KŘPHMP, č.j. KRPA-21167-16/ČJ-2018-000022, ze dne 16.1.2018, podle něhož bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona č. 326/1999 Sb., uloženo správní vyhoštění na 1 rok. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že 16.1.2018 v Praze 5, Barrandov, hlídka cizinecké policie kontrolovala žalobce, který předložil pas, v němž měl poslední platné vízum do 3.10.2017. Téhož dne byl sepsán se žalobcem protokol o výsledku, kdy uvedl, že nepotřebuje tlumočníka, protože českému jazyku rozumí. Nepožadoval ani právního zástupce. Do ČR přicestoval naposledy 15.12.2017 a poprvé již v roce 2003, kdy zde pobýval na základě pracovního víza. Po ukončení jeho platnosti se vrátil na Ukrajinu zhruba na 5 let. Podruhé přijel do ČR přes Polsko, údajně pouze, aby se podíval do Prahy. O tom, že přicestoval bez platného víza, věděl. Slyšel, že zde může pobývat 3 měsíce bez víza. Je si již neuvědomil, že nemá pas s biometriku, ale ještě starý doklad. Z ČR neodcestoval proto, že nechtěl nastoupit na vojnu, musel by do války, proto nevycestoval zpět na Ukrajinu v době, kdy mu skončila platnost polského víza. O pobyt v ČR nežádal, protože ví, že kdyby šel žádat, okamžitě by musel vycestovat. Na Ukrajině žije jeho matka, která tam má rodinný dům a v něm žije i jeho mladší bratr a žalobce na Ukrajině bydlí se svojí přítelkyní v jejím bytě. Žalobce má na Ukrajině vlastní byt, který pronajímá. Žalobce potvrdil, že nemá žádnou překážku k vycestování a že jakmile to bude možné, vycestuje na Ukrajinu, jen si musí koupit lístek.
5. Dále je součástí správního spisu rozhodnutí KŘPHMP ze dne 15.4.2018 č.j. KRPA-139873-17/ČJ-2018-000022, jímž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., za účelem správního vyhoštění. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 15.4.2018 žalobce v rámci podávání vysvětlení uváděl, že si pamatuje, že dostal správní vyhoštění a je si vědom, že v době výjezdního příkazu nevycestoval, protože mu právník řekl, že se proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolal, a dokud nebude odvolání vyřízeno, může být žalobce v ČR. Současně žalobce potvrdil, že si pamatuje, že při vydání rozhodnutí správního vyhoštění se vzdal práva na odvolání. Měl však za to, že tady může ještě pobývat.
6. Dne 16.4.2018 žalobce požádal o azyl kvůli válce na Ukrajině s tím, že bydlí ve městě Luhansk, kde se nyní nedá žít kvůli válečným operacím na Ukrajině. V rámci Poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20.4.2018 jako důvod žádosti uvedl, že když přijel do Zakarpatské oblasti, vyprávěl, jak to ve skutečnosti vypadá v Luhansku. Jak tam armáda rabuje a vraždí. Pak si byl ve Lvově prodloužit polské vízum a matka mu volala, že přijeli vojáci a hledali ho. Teď jezdí asi jednou měsíčně lidé v uniformách a ptají se sousedů, jestli je žalobce doma. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany téhož dne žalobce doplnil, že opustil Ukrajinu, protože se bál, že ho zabijí lidé, o kterých mu volala matka, a to v říjnu 2017 na základě polského víza. Polské vízum si prodlužoval, aby mohl jet za prací, neboť plánoval jet pracovat do Polska. O udělení mezinárodní ochrany žádá kvůli tomu, co se stalo předtím, než odjel do Polska. Hledají ho totiž nějací lidé ve vojenských uniformách a policie proti tomu nic nedělá. Nechtěli přijmout ani oznámení, které podávala jeho matka. Matka volala do Lvova, že se nemá vracet, dokud nezjistí, co se děje. Žalobci není známo, kdo ho hledal a neuvedl, proč se neobrátil o

pomoc na policii například ve Lvově. Myslel si, že ho neznámí lidé hledají kvůli tomu, že vyprávěl o tom, co se děje v Luhansku. Když na Ukrajině někdo mluví proti vládě nebo policii, je okamžitě považován za ruského agenta. Na otázku, proč hovořil jinak při výpovědi na policii, že mu na Ukrajině nic nehrozí a že se dobrovolně vrátí, uvedl, že doufal, že ho díky tomu propustí a že se nebude muset vracet, prostě policii lhal. Prostě jen přemýšlel, jak to udělat, aby nemusel zpět na Ukrajinu, chtěl natáhnout čas. I teď chce jen natáhnout čas podle svého vyjádření, aby se nemusel vracet na Ukrajinu.

7. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat již dříve. K tomuto závěru dospěl správní orgán na základě toho, že žalobce pobývá v ČR od prosince 2017, o mezinárodní ochranu požádal teprve po zadržení policií, po uložení správního vyhoštění, po zajištění a umístění do ZZC, a po více než čtyřech měsících nepřetržitého pobytu v ČR, přičemž i dříve v ČR pobýval 7 let na základě pracovního víza. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se proto dostavit na příslušný orgán PČR či přijímacího střediska Ministerstva vnitra a požádat o mezinárodní ochranu. Žádost přesto podal až po zadržení po uložení vyhoštění a v době, kdy se výkon stal díky zajištění reálným. Tudíž je zřejmé, že jeho jednání je zcela účelové. V průběhu řízení o vyhoštění a o zajištění dle zákona o pobytu cizinců neuvedl žádnou překážku, která by mu bránila ve vycestování a v návratu na Ukrajinu, když uváděl, že mu na Ukrajině nic nehrozí a že vycestuje dobrovolně. Ve své žádosti o pouhý den později však tvrdí, že žije ve městě Luhansk, kde není možné žít kvůli válce. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce opakovaně v řízeních o zajištění a vyhoštění opakovaně uváděl jako město svého pobytu zakarpatskou oblast, kde se narodil podle cestovního dokladu a která je od Luhansku vzdálena více než 1000 km. Žalobce tak buď v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, nebo v rámci řízení o vyhoštění a zajištění, účelově uvádí nepravdivé informace. I pokud by žalobce žil ve městě Luhansk, tato skutečnost mu byla známa již před jeho zajištěním. Přesto žádost podal až po zadržení a zajištění. Je také zřejmé, že již v minulosti narušilo právní řád ČR, setrval zde nereálně, ač byl v roce 2011 dle svých slov na 3 měsíce uvězněn. Navíc po svém zajištění, když se v řízeních vedených dle zákona o pobytu cizinců vyjadřoval, že vycestuje dobrovolně, se svůj návrat do vlasti snaží zmařit podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Žádost o mezinárodní ochranu je proto účelová podaná pouze s cílem legalizovat pobyt a vyhnout se vyhoštění. Tudíž existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat již dříve. Z výpovědi žalobce v rámci správních řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývá nic, co by žalobci nebylo známo již při jeho zajištění nebo, co by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu.
8. Dle žalovaného bylo také prokázáno, že žalobce neoprávněně pobýval v ČR bez jakéhokoliv pobytového oprávnění a navíc v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Proto byl dne 15.4.2018 zajištěn za účelem správního vyhoštění. Jako důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, jelikož žije ve městě Luhansk. V řízeních vedených OPKPE Praha za místo pobytu opakovaně označoval město Zolotarevo v zakarpatské oblasti. Z toho lze usoudit, že žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se realizace vyhoštění a dosáhnout tak upuštění o

zajištění. V rámci řízení o zajištění a vyhoštění totiž neuváděl žádné důvody bránící mu v návratu do vlasti, opakovaně výslovně prohlásil, že mu ve vlasti nehrozí žádné nebezpečí a že se chce vrátit dobrovolně. Tudíž žádnou obavu z pronásledování či vážné újmy nepocítoval. Po zadržení za účelem vyhoštění, ale požádal o mezinárodní ochranu, kde tvrdí, že na Ukrajině žije ve městě Luhansk, kam se nemůže vrátit, vzhledem k válečné situaci. Z jeho postupu je tedy zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl v ČR nadále setrvat, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti včetně požádat o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem žalobce není ve skutečnosti získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, již se ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění, byl by jeho propuštěním ohrožen průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany. V průběhu řízení vedených OPKPE Praha bylo také prokázáno, že žalobce se vyhýbal svým povinnostem spojeným s pobytem v ČR a pobýval zde bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu se správním vyhoštěním. Nejen tedy, že dosud neplnil v ČR až dosud své zákonné povinnosti, ale vědomě porušoval povinnosti a omezení uložené mu rozhodnutími správních orgánů. Tudíž nelze rozumně předpokládat, že by své jednání náhle změnil a respektoval by zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Uložení takového opatření by nebylo podle názoru žalovaného účinné. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS sp.zn. 1 Azs 349/2016, podle něhož účelem podle zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení o mezinárodní ochranu, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní svoje právo požádat o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření zde svědčí nejen vědomé nerespektování právního řádu a uložených povinností včetně uloženého správního vyhoštění ze strany žalobce, nýbrž i jeho zcela účelové jednání, kdy se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat až po zajištění a kdy se jeho vyhoštění stalo reálným.

9. O věci samé rozhodl soud bez jednání podle § 46a odst. 1 věta čtvrtá před středníkem podle zákona o azylu, neboť žalobce nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné.
10. Žalobu soud neshledal důvodnou.
11. Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
12. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

13. Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 s.ř., když současně nezjistil veškeré okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Žalobce připomněl, že jeho primárním zájmem byla ochrana jeho života a zdraví v souvislosti s válečným konfliktem v oblasti Donbasu a Luhansku a obava z nuceného nástupu do armády.
14. K tomuto soud uvádí, že toto tvrzení žalobce je nevěrohodné. Bylo prokázáno, že žalobce pobýval v ČR několik měsíců nelegálně a v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění a současně před správním orgánem připustil, že se snaží natáhnout čas, aby nemusel vycestovat na Ukrajinu. V rámci pohovoru v řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce přiznal, že hovořil jinak při výpovědi na policii, (tj. že mu na Ukrajině nic nehrozí a že se dobrovolně vrátí), a rozpory vysvětloval tím, že doufal, že ho díky tomu propustí a že se nebude muset vracet. Z tohoto jednoznačně vyplývá, že primárním zájmem žalobce i důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu není jeho obava z konfliktu na východě Ukrajiny či z nástupu do armády, ale snaha zabránit realizaci vyhoštění. Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla proto žalovaným správně vyhodnocena jako účelová.
15. Nedůvodným je podle názoru soudu tvrzení žalobce, že požádal o udělení mezinárodní ochrany až po zajištění proto, že nemohl mít okamžitě po překročení hranice České republiky znalosti v oblasti mezinárodně právní ochrany, a to z toho důvodu, že žalobce podle vlastního vyjádření v ČR pobýval již od roku 2003 po dobu několika let, dokonce zde i legálně pracoval, přičemž se musel i seznámit s českým právním řádem. Za této situace je žádost o mezinárodní ochranu, podaná až po zajištění za účelem správního vyhoštění, účelová, podaná s cílem zabránit realizaci vyhoštění.
16. Tvrzení žalobce, že žalovaný není povinen postupovat podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je podle názoru soudu pouze obecně formulovanou námitkou fakticky směřující proti neuplanění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Soud k tomu uvádí, že žalovaný správní orgán posoudil individuálně poměry žalobce a jeho pobytovou historii na území ČR jako celek, přičemž neshledal mírnější donucovací opatření účinnými. Jeho závěry měly oporu ve správním spisu. V případě žalobce nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Skutečnost, že nebylo přistoupeno k posuzování účinnosti jednotlivých typů zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu a namísto toho bylo posuzováno jejich možné uložení v obecné rovině v kontextu dosavadního chování a jednání žalobce, není v rozporu se zákonem, neboť podmínkou uložení zvláštního opatření je, že bude dostatečnou alternativou k zajištění, což v případě žalobce nebylo naplněno. Žalobce před správním orgánem výslovně připustil, že přemýšlel, jak to udělat, aby nemusel zpět na Ukrajinu, chtěl natáhnout čas. I teď chce jen natáhnout čas podle svého vyjádření, aby se nemusel vracet na Ukrajinu. Z toho nepochybně vyplývá, že žalobce nemá nadále v úmyslu respektovat český právní řád ani rozhodnutí o vyhoštění a nechce z ČR dobrovolně vycestovat. Na základě toho má soud za správný závěr žalovaného o neúčinnosti případných zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
17. Soud pro nadbytečnost neprovedl v žalobě navržený důkaz výsledkem žalobce, neboť z výše shrnutého obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce měl ve správním řízení dostatečné možnosti se k věci vyjádřit, svého práva využíval a uváděl před správním

orgánem okolnosti svého odchodu z vlasti i pobytu v ČR, a ze žaloby současně nevyplývá, jaké další rozhodné skutečnosti by měly být doplněným dokazováním prokazovány.

18. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
20. Žalobci byl pro toto řízení zástupcem ustanoven JUDr. Mgr. Milan Dočkal. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 29. 3. 2018) ve výši 3 100 Kč/úkon, celkem tedy 6 200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8 228 Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 19. července 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně